

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (osmého senátu)

14. července 2016*

„Řízení o předběžné otázce — Sociální politika — Článek 119 Smlouvy o ES (později článek 141 ES) — Směrnice 75/117/EHS — Stejná odměna za práci pro muže a ženy — Článek 1 — Směrnice 92/85/EHS — Opatření pro zlepšení bezpečnosti a ochrany zdraví při práci těhotných zaměstnankyň a zaměstnankyň krátce po porodu nebo kojících zaměstnankyň — Článek 11 bod 2 písm. b) a čl. 11 bod 3 — Vnitrostátní právní předpisy stanovící příspěvek pro řádné soudce na náklady spojené s výkonem jejich profesní činnosti — Neexistence nároku na tento příspěvek u řádné soudkyně v případě povinné mateřské dovolené čerpané před 1. lednem 2005“

Ve věci C-335/15,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Consiglio di Stato (Státní rada, Itálie) ze dne 13. května 2015, došlým Soudnímu dvoru dne 3. července 2015, v řízení

Maria Cristina Elisabetta Ornano

proti

Ministero della Giustizia, Direzione Generale dei Magistrati del Ministero,

SOUDNÍ DVŮR (osmý senát),

ve složení D. Šváby, předseda senátu, J. Malenovský a M. Safjan (zpravodaj), soudci,

generální advokát: H. Saugmandsgaard Øe,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za italskou vládu G. Palmieri, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s G. De Socio, avvocato dello Stato,
- za Evropskou komisi C. Cattabriga a A. Szymtkowskou, jako zmocněnkyněmi,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

* Jednací jazyk: italština.

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 119 Smlouvy o ES (později článek 141 ES) a článku 120 Smlouvy o ES (později článek 142 ES), článku 23 Listiny základních práv Evropské unie, článku 11 směrnice Rady 92/85/EHS ze dne 19. října 1992 o zavádění opatření pro zlepšení bezpečnosti a ochrany zdraví při práci těhotných zaměstnankyň a zaměstnankyň krátce po porodu nebo kojících zaměstnankyň (desátá směrnice ve smyslu čl. 16 odst. 1 směrnice 89/391/EHS) (Úř. věst. 1992, L 348, s. 1; Zvl. vyd. 05/02, s. 110), jakož i článků 2, 14 a 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/54/ES ze dne 5. července 2006 o zavedení zásady rovných příležitostí a rovného zacházení pro muže a ženy v oblasti zaměstnání a povolání (Úř. věst. 2006, L 204, s. 23).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi Mariou Cristinou Elisabettou Ornano a Ministero della Giustizia, Direzione Generale dei Magistrati del Ministero (ministerstvo spravedlnosti, generální ředitelství pro soudce z ministerstva, Itálie, dále jen „ministerstvo spravedlnosti“) ohledně toho, že dotyčné řádné soudkyni bylo odmítnuto přiznat nárok na příspěvek na náklady spojené s výkonem profesní činnosti řádných soudců, pokud jde o doby povinné mateřské dovolené čerpané před 1. lednem 2005.

Právní rámec

Unijní právo

Směrnice 75/117/EHS

- 3 Článek 1 směrnice Rady 75/117/EHS ze dne 10. února 1975 o sblížení právních předpisů členských států týkajících se uplatňování zásady stejné odměny za práci pro muže a ženy (Úř. věst. 1975, L 45, s. 19; Zvl. vyd. 05/01, s. 179) stanoví:

„Zásadou stejné odměny za práci pro muže a ženy uvedenou v článku 119 Smlouvy [EHS] (dále jen ‚zásada stejné odměny‘) se rozumí pro stejnou práci nebo pro práci, které je přiznána stejná hodnota, odstranění veškeré diskriminace na základě pohlaví ve všech hlediscích a podmínkách odměňování.

Zejména pokud se pro stanovení odměny používá systém klasifikace prací, musí být založen na stejných kritériích pro muže i pro ženy a musí být sestaven tak, aby vyloučil diskriminaci na základě pohlaví.“

- 4 Tato směrnice byla s účinkem od 15. srpna 2009 zrušena směrnicí 2006/54. Skutkový stav věci v původním řízení však předchází zrušení směrnice 75/117.

Směrnice 76/207/EHS

- 5 Body 2 a 3 odůvodnění směrnice Rady 76/207/EHS ze dne 9. února 1976 o zavedení zásady rovného zacházení pro muže a ženy, pokud jde o přístup k zaměstnání, odbornému vzdělávání a postupu v zaměstnání a o pracovní podmínky (Úř. věst. 1976, L 39, s. 40; Zvl. vyd. 05/01, s. 187), uvádějí:

„vzhledem k tomu, že pokud jde o odměňování, přijala Rada dne 10. února 1975 směrnicí [75/117];

vzhledem k tomu, že činnost Společenství za účelem dosažení zásady rovného zacházení pro muže a ženy, pokud jde o přístup k zaměstnání, odbornému vzdělávání a postupu v zaměstnání a pokud jde o další pracovní podmínky, se také zdá být nezbytná; že rovné zacházení pro pracující muže a ženy představuje jeden z cílů Společenství, zejména pokud jde o podporu vyrovnání v rozvoji životních a pracovních podmínek pracovníků; že Smlouva k tomuto účelu nestanoví nezbytné pravomoci.“

- 6 Směrnice 76/207 byla s účinkem od 15. srpna 2009 zrušena směrnicí 2006/54. Skutkový stav věci v původním řízení však předchází zrušení směrnice 76/207.

Směrnice 92/85

- 7 Bod 9 a 16 až 18 odůvodnění směrnice 92/85 uvádějí:

„vzhledem k tomu, že ochrana bezpečnosti a zdraví těhotných zaměstnankyň a zaměstnankyň krátce po porodu nebo kojících zaměstnankyň by neměla vyústit v nepříznivé zacházení s nimi na trhu práce ani se nepříznivě dotýkat směrnic o rovném zacházení pro muže a ženy;

[...]

vzhledem k tomu, že opatření pro organizaci práce týkající se ochrany zdraví těhotných zaměstnankyň a zaměstnankyň krátce po porodu nebo kojících zaměstnankyň by se měla účinkem, pokud by nebyla doprovázena zachováním práv vyplývajících z pracovní smlouvy, včetně zachování odměny nebo nároku na odpovídající dávku;

vzhledem k tomu, že by se opatření týkající se mateřské dovolené rovněž měla účinkem, pokud by nebyla provázena zachováním práv vyplývajících z pracovní smlouvy nebo nároku na odpovídající dávku;

vzhledem k tomu, že pojem přiměřená dávka v případě mateřské dovolené musí být považován za technickou otázku za účelem stanovení minimální úrovně ochrany a v žádném případě by neměl být vykládán užíváním analogie mezi těhotenstvím a nemocí.“

- 8 Článek 2 této směrnice, nadepsaný „Definice“, stanoví:

„Pro účely této směrnice:

- a) *„těhotnou zaměstnankyní“* se rozumí těhotná zaměstnankyně, která uvědomí svého zaměstnavatele o svém stavu v souladu s vnitrostátními právními předpisy nebo zvyklostmi;
- b) *„zaměstnankyní krátce po porodu“* se rozumí každá zaměstnankyně krátce po porodu ve smyslu vnitrostátních právních předpisů nebo zvyklostí, která uvědomí svého zaměstnavatele o svém stavu v souladu s uvedenými právními předpisy a/nebo zvyklostmi;
- c) *„kojící zaměstnankyní“* se rozumí každá kojící zaměstnankyně ve smyslu vnitrostátních právních předpisů nebo zvyklostí, která uvědomí zaměstnavatele o svém stavu v souladu s uvedenými právními předpisy nebo zvyklostmi.“
- 9 Článek 8 uvedené směrnice, nadepsaný „Mateřská dovolená“, stanoví:

„1. Členské státy přijmou nezbytná opatření, aby zajistily, že zaměstnankyně ve smyslu článku 2 mají nárok na nepřetržité období nejméně čtrnácti týdnů mateřské dovolené rozložené před nebo po porodu v souladu s vnitrostátními právními předpisy nebo zvyklostmi.

2. Mateřská dovolená uvedená v odstavci 1 musí zahrnovat povinnou mateřskou dovolenou v rozsahu nejméně dvou týdnů rozložených před nebo po porodu v souladu s vnitrostátními právními předpisy nebo zvyklostmi.“

10 Článek 11 body 1 až 3 téže směrnice, nadepsaný „Práva vyplývající z pracovní smlouvy“, stanoví:

„K zaručení zaměstnankyním ve smyslu článku 2 výkonu jejich práv na ochranu bezpečnosti a zdraví uznaných tímto článkem se stanoví, že:

- 1) v případech uvedených v člancích 5, 6 a 7 musí být zaměstnankyním ve smyslu článku 2 zajištěna v souladu s vnitrostátními právními předpisy nebo zvyklostmi práva vyplývající z pracovní smlouvy, včetně zachování odměny za práci nebo nároku na odpovídající dávky;
- 2) v případě uvedeném v článku 8 musí být:
 - a) zaměstnankyním ve smyslu článku 2 zajištěna práva vyplývající z pracovní smlouvy jiná, než jsou práva uvedená v písmenu b) níže,
 - b) zaměstnankyním ve smyslu článku 2 zajištěno zachování odměny za práci nebo nároku na odpovídající dávky;
- 3) dávky uvedené v bodě 2 písm. b) se považují za odpovídající, jestliže zajišťují příjem nejméně rovnocenný tomu, jaký by měla dotyčná zaměstnankyně v případě přerušení činnosti z důvodů spojených se zdravotním stavem, v mezích případného stropu stanoveného vnitrostátními právními předpisy.“

Italské právo

11 Článek 3 první pododstavec legge n.° 27, provvidenze per il personale di magistratura (zákon č. 27 o příspěvcích pro soudcovský personál), ze dne 19. února 1981 (GURI č. 52, ze dne 21. února 1981, dále jen „zákon č. 27/81“), stanoví vyplácení zvláštního soudcovského příspěvku italským řádným soudcům na náklady spojené s výkonem jejich profesní činnosti (dále jen „zvláštní soudcovský příspěvek“).

12 Až do 31. prosince 2004 neměly řádné soudkyně na povinné mateřské dovolené na uvedený příspěvek nárok. Článek 3 první pododstavec zákona č. 27/81 (dále jen „původní znění článku 3 prvního pododstavce zákona č. 27/81“) uváděl:

„Až do přijetí nové úpravy odměňování personálu podle zákona č. 97 ze dne 2. dubna 1979 se od 1. července 1980 zavádí zvláštní příspěvek pro řádné soudce na náklady spojené s výkonem jejich činnosti, který nezakládá důchodový nárok, a to ve výši 4 400 000 lir ročně vyplácené měsíčně, s výjimkou dob mimořádného volna, každého zvláštního volna, povinné nebo dobrovolné dovolené ve smyslu článků 4 a 7 zákona č. 1204 ze dne 30. prosince 1971 a každého pozastavení služby.“

13 Toto ustanovení bylo pozměněno článkem 1 odst. 325 legge n.° 311, Disposizioni per la formazione del bilancio annuale e pluriennale dello Stato (legge finanziaria 2005) [zákon č. 311 o pravidlech sestavování ročního a víceletého státního rozpočtu (finanční zákon 2005)], ze dne 30. prosince 2004 (běžný dodatek ke GURI č. 306, ze dne 31. prosince 2004), který rozšířil nárok na zvláštní soudcovský příspěvek na případ povinné mateřské dovolené řádných soudců (dál jen „pozměněné znění článku 3 prvního pododstavce zákona č. 27/81“). Toto poslední znění nabylo účinnosti dne 1. ledna 2005.

Spor v původním řízení a předběžná otázka

- 14 Dne 23. února 2007 požádala M. Ornano, soudkyně u Tribunale di Cagliari (soud v Cagliari, Itálie), ministerstvo spravedlnosti, aby jí vyplatilo mimo jiné zvláštní soudcovský příspěvek, pokud jde o dvě doby povinné mateřské dovolené, které čerpala v letech 1997/1998 a 2000/2001.
- 15 Rozhodnutím ze dne 30. března 2007 ministerstvo spravedlnosti zamítlo žádost M. Ornano z důvodu, že tyto dvě doby mateřské dovolené předcházely datu nabytí účinnosti pozměněného znění článku 3 prvního pododstavce zákona č. 27/81, tedy 1. lednu 2005, a že tato změna nemá zpětnou účinnost.
- 16 Dne 30. července 2007 napadla M. Ornano toto rozhodnutí mimořádným opravným prostředkem podaným k Presidente della Repubblica (prezident republiky, Itálie). K projednání tohoto opravného prostředku je příslušná Consiglio di Stato (Státní rada, Itálie).
- 17 V rámci uvedeného opravného prostředku M. Ornano tvrdila, že se pozměněné znění článku 3 prvního pododstavce zákona č. 27/81 vztahuje na situace, které nastaly před datem nabytím účinnosti tohoto ustanovení a které ještě nebyly – stejně jako v projednávané věci – promlčeny.
- 18 Dne 9. října 2007 vyloučilo ministerstvo spravedlnosti zpětnou účinnost pozměněného znění článku 3 prvního pododstavce zákona č. 27/81. Poukázalo na to, že Consiglio di Stato (Státní rada) vznesla otázku ústavnosti tohoto pozměněného znění a že Corte costituzionale (Ústavní soud, Itálie) opakovaně, zejména pak v usnesení ze dne 13. dubna 2007, shledal, že toto ustanovení není v rozporu s italskou ústavou.
- 19 Dopisem ze dne 13. dubna 2015 předalo ministerstvo spravedlnosti Consiglio di Stato (Státní rada) usnesení Corte costituzionale (Ústavní soud) ze dne 14. května 2008, v němž tento soud prohlásil otázku souladu původního znění článku 3 prvního pododstavce zákona č. 27/81, které vylučovalo nárok na zvláštní soudcovský příspěvek během povinné mateřské dovolené, s italskou ústavou za zjevně nepodloženou. Ústavní soud v tomto ohledu shledal, že pozměněné znění článku 3 prvního pododstavce zákona č. 27/81 se nemůže uplatnit na doby předcházející nabytí účinnosti tohoto znění.
- 20 Podle Consiglio di Stato (Státní rada) otázkou zůstává, zda je původní znění článku 3 prvního pododstavce zákona č. 27/81 slučitelné s unijním právem obsaženým v jednotlivých ustanoveních určených k ochraně mateřství a zajištění nediskriminace na základě pohlaví, zejména pokud jde o odměňování pracovníků.
- 21 Předkládající soud v tomto ohledu podotýká, že judikatura Soudního dvora usiluje o zajištění toho, aby mateřství neznamenal pro dotyčné zaměstnankyně méně příznivé postavení v rámci pracovního poměru oproti jejich mužským kolegům.
- 22 Dále uvádí, že z judikatury Soudního dvora rovněž vyplývá, že pokud jde konkrétně o odměnu za práci, zaměstnankyně na mateřské dovolené si sice nemůže činit nárok na zachování odměny za práci v plné výši, musí si však uchovat nejen svůj základní plat, ale i nárok na příplatky související s jejím profesním postavením.
- 23 V projednávané věci byl přitom zvláštní soudcovský příspěvek implicitně uznán italským normotvůrcem za „nepřípadnou složku“ odměny řádných soudců a každopádně za nezávislý na čerpání povinného volna, jak je stanoveno zákonem č. 311 ze dne 30. prosince 2004 o pravidlech sestavování ročního a víceletého státního rozpočtu (finanční zákon 2005), který přiznal nárok na tento příspěvek za doby služby, během nichž byla čerpána povinná mateřská dovolená.

- 24 Za těchto podmínek se Consiglio di Stato (Státní rada) rozhodla přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Brání čl. 11 první pododstavec bod 1, bod 2 písm. b) a bod 3 směrnice 92/85, dva poslední body odůvodnění směrnice 92/85, jakož i článek 119 Smlouvy o ES (později článek 141 ES), článek 120 Smlouvy o ES (později článek 142 ES), který stanoví, že „[č]lenské státy se vynasnaží zachovat stávající rovnocennost systémů placené dovolené“, čl. 2 odst. 2 písm. c) ve spojení s čl. 14 odst. 1 písm. c) směrnice 2006/54, jakož i článek 15 a body 23 a 24 odůvodnění směrnice 2006/54 a konečně článek 23 Listiny základních práv takové vnitrostátní právní úpravě, která podle původního znění článku 3 prvního pododstavce zákona č. 27/81 nedovoluje přiznat v ní stanovený nárok na příspěvek za doby povinné mateřské dovolené předcházející 1. lednu 2005?“

- 25 Rozhodnutím předsedy Soudního dvora ze dne 12. srpna 2015 byla zamítnuta žádost předkládajícího soudu o projednání této žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce ve zrychleném řízení podle článku 23a statutu Soudního dvora Evropské unie a článku 105 jednacího řádu Soudního dvora.

K předběžné otázce

- 26 Podstatou předběžné otázky předkládajícího soudu je to, zda unijní právo musí být vykládáno v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní právní úpravě, o jakou jde v původním řízení, podle které nemají řádné soudkyně v případě doby povinné mateřské dovolené předcházející 1. lednu 2005 nárok na příspěvek na náklady spojené s výkonem profesní činnosti řádných soudců.
- 27 Na úvod je třeba podotknout, že jak vyplývá z předkládacího rozhodnutí, skutkové okolnosti věci v původním řízení nastaly během let 1997/1998 a 2000/2001, během nichž M. Ornano čerpala povinné mateřské dovolené. Za těchto podmínek je třeba položenou otázku posoudit z hlediska ustanovení unijního práva platných v těchto obdobích, konkrétně směrnice 92/85, článku 119 Smlouvy o ES (později článek 141 ES) a směrnice 75/117.

Ke směrnici 92/85

- 28 Vzhledem k tomu, že v projednávané věci čerpala M. Ornano dvě povinné mateřské dovolené, je třeba podat výklad článku 11 bodu 2 písm. b) a čl. 11 bodu 3 směrnice 92/85, týkajících se mateřské dovolené, aniž je třeba se zabývat bodem 1 tohoto článku 11, který předkládající soud rovněž zmínil. Posledně zmíněný bod, který odkazuje na články 5 až 7 této směrnice, se totiž týká těhotných a kojících zaměstnankyň, a tedy situací odlišných od situace ve věci v původním řízení.
- 29 V tomto ohledu čl. 11 bod 2 písm. b) uvedené směrnice stanoví, že v případě mateřské dovolené musí být zaměstnankyním zajištěno zachování odměny za práci nebo nároku na odpovídající dávky. Článek 11 bod 3 téže směrnice upřesňuje, že dávky uvedené v bodě 2 písm. b) se považují za odpovídající, jestliže zajišťují příjem nejméně rovnocenný tomu, jaký by měla dotyčná zaměstnankyně v případě přerušení činnosti z důvodů spojených se zdravotním stavem, v mezích případného stropu stanoveného vnitrostátními právními předpisy.
- 30 Pojem „odměna za práci“ uvedený v článku 11 směrnice 92/85 zahrnuje, podobně jako definice uvedená v článku 119 Smlouvy o ES (později článek 141 ES), zvýhodnění, která zaměstnavatel přímo nebo nepřímo vyplácí po dobu mateřské dovolené z důvodu pracovního poměru zaměstnankyně. Naproti tomu pojmem „dávky“, na který uvedený článek 11 rovněž odkazuje, se rozumí veškerý příjem, který zaměstnankyně pobírá po dobu mateřské dovolené a který jí není zaměstnavatelem vyplácen z titulu pracovního poměru (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 27. října 1998, Boyle a další, C-411/96, EU:C:1998:506, bod 31, a ze dne 1. července 2010, Parviainen, C-471/08, EU:C:2010:391, bod 35).

- 31 Podle ustálené judikatury Soudního dvora se však zaměstnankyně nemohou s úspěchem dovolávat ustanovení čl. 11 bodů 2 a 3 směrnice 92/85 s cílem nárokovat si během mateřské dovolené zachování odměny za práci v plné výši tak, jako by skutečně vykonávaly svou práci jako jiní zaměstnanci (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 13. února 1996, Gillespie a další, C-342/93, EU:C:1996:46, bod 20; ze dne 30. března 2004, Alabaster, C-147/02, EU:C:2004:192, bod 46, a ze dne 1. července 2010, Gassmayr, C-194/08, EU:C:2010:386, bod 82).
- 32 Je tedy třeba rozlišovat mezi pojmem „odměna za práci“ uvedeným v čl. 11 bodech 2 a 3 směrnice 92/85 a pojmem „odměna za práci v plné výši“, kterou zaměstnankyně pobírá při skutečném výkonu práce a která v dané věci zahrnuje zvláštní soudcovský příspěvek na náklady spojené s výkonem profesní činnosti řádných soudců.
- 33 Jak v tomto ohledu vyplývá ze směrnice 92/85 a z judikatury Soudního dvora, unijní normotvůrce si přál zajistit, aby zaměstnankyně měla po dobu mateřské dovolené nárok na příjem ve výši nejméně rovnocenné dávce stanovené vnitrostátními předpisy v oblasti sociálního zabezpečení pro případ, že tato zaměstnankyně přeruší činnost ze zdravotních důvodů (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 27. října 1998, Boyle a další, C-411/96, EU:C:1998:506, bod 32; ze dne 1. července 2010, Gassmayr, C-194/08, EU:C:2010:386, bod 83, a ze dne 13. února 2014, TSN a YTN, C-512/11 a C-513/11, EU:C:2014:73, bod 36).
- 34 Pokud je zaměstnankyně nepřítomná v práci z toho důvodu, že čerpá mateřskou dovolenou, neznamená pak minimální ochrana požadovaná článkem 11 body 2 a 3 uvedené směrnice zachování odměny za práci dotčené osoby v plné výši (rozsudek ze dne 1. července 2010, Gassmayr, C-194/08, EU:C:2010:386, bod 86).
- 35 Směrnice 92/85, která obsahuje minimální požadavky, mimoto nijak nevylučuje možnost, aby členské státy zaručily uvedeným zaměstnankyním vyšší úroveň ochrany zachováním nebo stanovením ochranných opatření, která jsou pro zaměstnankyně příznivější, za podmínky, že jsou slučitelná s ustanoveními unijního práva. Žádné ustanovení této směrnice tedy nebrání členským státům nebo případně sociálním partnerům stanovit zachování všech složek odměny, na které měla těhotná zaměstnankyně nárok před svým těhotenstvím a mateřskou dovolenou (rozsudky ze dne 1. července 2010, Gassmayr, C-194/08, EU:C:2010:386, bod 88, a ze dne 13. února 2014, TSN a YTN, C-512/11 a C-513/11, EU:C:2014:73, bod 37).
- 36 Z článku 11 bodu 2 písm. b) a z čl. 11 bodu 3 směrnice 92/85 tudíž vyplývá, že pokud dotčený členský stát nestanovil zachování všech složek odměny za práci, na které měla řádná soudkyně nárok před mateřskou dovolenou, není zaměstnavatel této zaměstnankyně v případě doby povinné mateřské dovolené předcházející 1. lednu 2005 povinen jí vyplácet příspěvek na náklady spojené s výkonem profesní činnosti řádných soudců, za podmínky, že uvedená zaměstnankyně měla po uvedení do doby příjem ve výši nejméně rovnocenné dávce stanovené vnitrostátními předpisy v oblasti sociálního zabezpečení, kterou by pobírala v případě, že přeruší profesní činnost ze zdravotních důvodů, což musí ověřit předkládající soud.

K článku 119 Smlouvy o ES (později článek 141 ES) a směrnici 75/117

- 37 Na úvod je třeba podotknout, že během dob mateřské dovolené M. Ornano byl v platnosti článek 119 Smlouvy o ES, který byl po 1. květnu 1999 přeměněn na článek 141 ES.
- 38 Jak bylo uvedeno v bodě 30 tohoto rozsudku, jelikož jsou zvýhodnění, která zaměstnavatel vyplácí zaměstnankyni na základě právních předpisů nebo pracovní smlouvy po dobu mateřské dovolené, založena na pracovním poměru, představují odměnu ve smyslu článku 119 Smlouvy o ES (později

článek 141 ES) a článku 1 směrnice 75/117 (rozsudky ze dne 13. února 1996, Gillespie a další, C-342/93, EU:C:1996:46, bod 14, a ze dne 27. října 1998, Boyle a další, C-411/96, EU:C:1998:506, bod 38).

- 39 Podle ustálené judikatury Soudního dvora však platí, že diskriminace spočívá v použití odlišných pravidel na srovnatelné situace nebo v použití stejného pravidla na odlišné situace (rozsudek ze dne 13. února 1996, Gillespie a další, C-342/93, EU:C:1996:46, bod 16 a citovaná judikatura). Zaměstnankyně, které čerpají mateřskou dovolenou stanovenou vnitrostátními právními předpisy, se přitom nacházejí ve specifické situaci, která vyžaduje, aby jim byla přiznána zvláštní ochrana, avšak nelze ji stavět na roveň situaci muže ani ženy, kteří skutečně vykonávají svou práci (rozsudek ze dne 13. února 1996, Gillespie a další, C-342/93, EU:C:1996:46, bod 17).
- 40 Ze zásady stejné odměny za práci pro muže a ženy, zakotvené v článku 119 Smlouvy o ES (později článek 141 ES) a upřesněné směrnicí 75/117, proto neplyne povinnost zachovat odměnu zaměstnankyň v plné výši po dobu jejich mateřské dovolené ani nestanoví zvláštní kritéria k určení výše dávek, které jim jsou během této doby vypláceny, přičemž tato výše nesmí být natolik nízká, aby ohrožovala cíl mateřské dovolené. Avšak vzhledem k tomu, že výpočet těchto dávek vychází z platu pobíraného zaměstnankyň před začátkem mateřské dovolené, jejich výše musí od jejich nabytí účinnosti zahrnovat zvýšení platu, k nimž dojde mezi začátkem doby, za kterou byly vyplaceny referenční platy, a koncem mateřské dovolené (rozsudek ze dne 13. února 1996, Gillespie a další, C-342/93, EU:C:1996:46, bod 25).
- 41 Z této judikatury vyplývá, že pouhá skutečnost, že řádná soudkyně nemá nárok na zvláštní soudcovský příspěvek během povinné mateřské dovolené, na rozdíl od jejich mužských kolegů v činné službě, nezakládá diskriminaci na základě pohlaví ve smyslu článku 119 Smlouvy o ES (později článek 141 ES) a článku 1 směrnice 75/117.
- 42 Je třeba dodat, že s ohledem na judikaturu citovanou v bodě 40 tohoto rozsudku v případě, kdy dotyčná zaměstnankyně měla příjem ve výši nejméně rovnocenné dávce stanovené právními předpisy dotyčného členského státu v oblasti sociálního zabezpečení, kterou by pobírala v případě, že přerušila činnost ze zdravotních důvodů, ve smyslu čl. 11 bodu 2 písm. b), jakož i čl. 11 bodu 3 směrnice 92/85 – což musí ověřit vnitrostátní soud – nelze mít za to, že tento příjem byl stanoven v takové výši, jaká ohrožuje cíl mateřské dovolené.
- 43 Dále vzhledem k tomu, že zvýhodnění, která zaměstnavatel vyplácí po dobu mateřské dovolené, představují odměnu ve smyslu článku 119 Smlouvy o ES (později článek 141 ES) a článku 1 směrnice 75/117 – jak bylo připomenuto v bodě 38 tohoto rozsudku – se na tuto odměnu nevztahuje směrnice 76/207. Zejména z bodu 2 odůvodnění posledně zmíněné směrnice totiž vyplývá, že se tato směrnice nevztahuje na odměnu (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 13. února 1996, Gillespie a další, C-342/93, EU:C:1996:46, bod 24, a ze dne 27. října 1998, Boyle a další, C-411/96, EU:C:1998:506, bod 38). Za těchto podmínek není namístě zkoumat projednávanou věc z hlediska směrnice 76/207.
- 44 S ohledem na výše uvedené úvahy je na položenou otázku třeba odpovědět tak, že článek 119 Smlouvy o ES (později článek 141 ES), článek 1 směrnice 75/117, čl. 11 bod 2 písm. b) směrnice 92/85, jakož i čl. 11 bod 3 posledně zmíněné směrnice musí být vykládány v tom smyslu, že pokud dotyčný členský stát nestanovil zachování všech složek odměny, na které měla řádná soudkyně nárok před mateřskou dovolenou, nebrání uvedená ustanovení takové vnitrostátní právní úpravě, o jakou jde ve věci v původním řízení, podle které nemá řádná soudkyně v případě doby povinné mateřské dovolené předcházející 1. lednu 2005 nárok na příspěvek na náklady spojené s výkonem profesní činnosti řádných soudců, za podmínky, že tato zaměstnankyně měla během uvedené doby příjem ve výši nejméně rovnocenné dávce stanovené vnitrostátními předpisy v oblasti sociálního zabezpečení, kterou by pobírala v případě, že přerušila činnost ze zdravotních důvodů, což musí ověřit vnitrostátní soud.

K nákladům řízení

- 45 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (osmý senát) rozhodl takto:

Článek 119 Smlouvy o ES (později článek 141 ES), článek 1 směrnice Rady 75/117/EHS ze dne 10. února 1975 o sblížení právních předpisů členských států týkajících se uplatňování zásady stejné odměny za práci pro muže a ženy, čl. 11 bod 2 písm. b) směrnice Rady 92/85/EHS ze dne 19. října 1992 o zavádění opatření pro zlepšení bezpečnosti a ochrany zdraví při práci těhotných zaměstnankyň a zaměstnankyň krátce po porodu nebo kojících zaměstnankyň (desátá směrnice ve smyslu čl. 16 odst. 1 směrnice 89/391/EHS), jakož i čl. 11 bod 3 směrnice 92/85 musí být vykládány v tom smyslu, že pokud dotýčný členský stát nestanovil zachování všech složek odměny, na které měla řádná soudkyně nárok před mateřskou dovolenou, nebrání uvedená ustanovení takové vnitrostátní právní úpravě, o jakou jde ve věci v původním řízení, podle které nemá řádná soudkyně v případě doby povinné mateřské dovolené předcházející 1. lednu 2005 nárok na příspěvek na náklady spojené s výkonem profesní činnosti řádných soudců, za podmínky, že tato zaměstnankyně měla během uvedené doby příjem ve výši nejméně rovnocenné dávce stanovené vnitrostátními předpisy v oblasti sociálního zabezpečení, kterou by pobírala v případě, že přeručí činnost ze zdravotních důvodů, což musí ověřit vnitrostátní soud.

Podpisy.